

FENOTIPSKE I FUNKCIONALNE KARAKTERISTIKE HUMANIH MIJELOIDNIH SUPRESORSKIH ĆELIJA DIFERENTOVANIH IN VITRO OD MONOCITA POD UTICAJEM FAKTORA STIMULACIJE GRANULOCITNIH/MAKROFAGNIH KOLONIJA, INTERLEUKINA 6 I PROSTAGLANDINA E2

PHENOTYPIC AND FUNCTIONAL CHARACTERISTICS OF HUMAN MYELOID SUPPRESSOR CELLS DIFFERENTIATED IN VITRO FROM MONOCYTES UNDER THE INFLUENCE OF GRANULOCYTE/MACROPHAGE COLONY STIMULATING FACTOR, INTERLEUKIN 6 AND PROSTAGLANDIN E2

Bojan Joksimović¹

¹ MF Foča, Univerzitet u Istočnom Sarajevu, Republika Srpska, BiH

SAŽETAK

Uvod: Mijeloidne supresorske ćelije (MDSC), otkrivenе као један од главних фактора који покрећу прогресију тумора, такође су укључене у повољне ефекте у аутоимунским болестима, али њихова улога није у потпуности позната.

Ciljevi: Protokoli за диференцијацију MDSC добијених из хуманих монокита ин витро нису у потпуности успостављени, посебно са аспекта улоге prostaglandina E2 (PGE2) у индукцији MDSC ин виво, стога је циљ наше истраживања био да видимо који је протокол најбољи за диференцијацију MDSC.

Методологија: Методологија истраживања обухватала је изолацију мононуклеарних ćelija из периферне крви коришћењем метода adherencije i magnetnog sortiranja. Те ćelije су далje диференциране у монокитне mijeloidне supresorske ćelije (M-MDSC) и не зреле dendritске ćelije (iDC), а затим су анализиране njihove morfološке i функционалне карактеристике, укључујући supresivnu aktivnost i sposobnost indukcije polarizacije T ćelija. За процену fenotipskih i функционалних промена коришћене су технике као што су protočna citometrija, analiza citokина i statistička obrada podataka.

Резултати: Наши резултати су показали да су GM-CSF и IL-6 неопходни за индукцију CD33+HLA- DRlowCD14+CD209-MDSC ин витро.. Међутим, додавање PGE2 коктела GM-CSF/IL-6 додатно је повећао експресију CD14 i CCR7 a смањио експресију CD1a, HLA-DR, CD209, CD16, CD11c, CD11b на овим ćelijama. MDSC индуковане у присуству PGE2 испољиле су више нивое CD39, PD1L, ILT-3 i ILT-4, и производиле су веће концентрације TGF-8 и IL-27, i мање концентрације IL-18, IL-10, IL-23 i TNF-α након стимулације LPS/IFN-γ, у поређењу са MDSC индукованим са GM-CSF/IL-6. У популацији аloreaktivnih T ćelija које су култивисане zajедно са PGE2 индукованим MDSC било је више CD4+GATA-3+ T ćelija које производе IL-4 a мање CD4+RORyt+ T ćelija које производу IL-17. Такође била је већа заступљеност CD8+ T ćelija које производе IFN-γ ali не и CD4+IF N-γ+ T ćelija. Интересантан је налаз да је су PGE2- MDSC смањивале проценат аloreaktivnih CD4+CD25hiFoxP3+TGF-8 Tregs, ali su значајно повећале проценат CD4+IL-10+FoxP3-IL-4- Tr-1 i CD8+IL10+ T ćelija, у поређењу са MDSC индукованим само у присуству GM-CSF/IL-6.

Закључују: У закључку се може истаћи да PGE2 потенцира supresivni fenotip i funkcije MDSC индукованих у присуству GM-CSF/IL-6 и да је овај протокол за диференцијацију MDSC показао најбоље резултате, нарочито јер mijenja mehanizme укључене у индукцију Tregs, што би могло бити већко од значаја у развоју стратегија фокусираних на тераписке ефекте MDSC код тумора и аутоимунских болести.

Кључне речи: MDSC, prostaglandin E2, Interleukin 6

ABSTRACT

Introduction: Myeloid derived suppressor cells (MDSC), discovered as one of the major factors driving tumor progression, are also involved in beneficial effects during the course of autoimmune diseases, but their role is not fully understood.

Aim: The protocols for the in vitro differentiation of MDSCs derived from human monocytes have not been fully established, particularly regarding the role of prostaglandin E2 (PGE2) in the induction of MDSCs in vivo. Therefore, the aim of our research was to determine which protocol is most effective for MDSC differentiation.

Methods: The methodology involved isolating mononuclear cells from peripheral blood using adherence and magnetic sorting techniques. These cells were then differentiated into monocytic myeloid-derived suppressor cells (M-MDSC) and immature dendritic cells (iDC), with subsequent analysis of their morphology and functional characteristics, including suppressive activity and ability to induce T cell polarization. Techniques such as flow cytometry, cytokine analysis, and statistical evaluation were used to assess phenotypic and functional changes under the influence of various factors like GM-CSF, IL-6, PGE2, LPS, and IFN-γ

Results: Here we found that GM-CSF and IL-6 were required for the induction of CD33+HLA-DRlowCD14+CD209- MDSC in. However, the addition of PG-E2 to GM-CSF/IL-6 cocktail up-regulated additionally CD14 and CCR7, and down-regulated the expression of CD1a, HLA-DR, CD209, CD16, CD11c, CD11b on these cells. PG-E2-induced MDSC expressed higher levels of CD39, PD1L, ILT-3 and ILT-4, and produced higher amounts of TGF-8 and IL-27, and lower amounts of IL- 18, IL-10, IL-23 and TNF-α after LPS/IFN-γ stimulation, compared to GM-CSF/ IL-6-induced MDSC. Alloreactive T cells co-cultured with PG-E2-induced MDSC contained more IL-4- producing CD4+GATA-3+ T cells, and less IL-17-producing CD4+ RORyt+ T cells, as well as IFN-γ-producing CD8+ T cells, but not CD4+IFN-γ+ T cells. Interestingly, PG-E2-induced MDSC generated a smaller percentage of alloreactive CD4+CD25hiFoxP3+TGF-8 Tregs, but increased significantly the percentage of CD4+IL-10+FoxP3-IL-4- Tr-1 and CD8+IL10+ T cells, compared to GM-CSF/IL-6-induced MDSC.

Conclusion: Therefore, PG-E2 potentiate the suppressive phenotype and functions of GM-CSF/IL-6-induced MDSC, and that this protocol for MDSC differentiation showed the best results, especially it changed the mechanisms involved in Treg induction, which could be important in development of therapeutic strategies focused on MDSC-related effects in tumors and autoimmune diseases.

Key words: MDSC, prostaglandin E2, interleukin 6